

ще доведе души-тъ на праведны-тъ заедно съсь себе си (1 Солу. 3 : 13; Зах. 14; 5 : Іуд. ст. 14); и тъ ще въскръснѣтъ “по напрѣдъ” 1 Солу. 4 ; 16.

Но не само подиръ смъртъ-тъ и прѣди въскръсеніе-то съществувать души-тъ ни, по щомъ излѣзѣтъ отъ тѣла-та съществувать, или на небе-то съ *Господа* или ще идѣтъ въ вѣчнѣ мѣкѣ. Покаянный-тъ разбойникъ бѣше въ рай (т. е. на *небе-то*. Срав. 2 Кор. 12 ; 2 съ 4, и Отк. 2 ; 7 съ 22 ; 2, 14) въ сѣщій-день въ който умрѣ (*) (Лук. 23 ; 43). Щомъ умрѣ бѣдний-тъ Лазарь ангели го занесоха въ лоно-то Авраамово, и щомъ умрѣ богатый-тъ отъ мѣкѣ-тъ дигна очи и видѣ Лазаря (Лук. 16; 22, 23). “Имамъ желаніе,” казува Апостолъ-тъ, да ся развържѣ отъ тѣло-то и да *бѣдѣ заедно съ Христа*” (Фил. 1 ; 23). “Знамъ че ако земна-та наша кѣща *тѣлесна* ся развали, ний имамы отъ Бога на небе-то кѣщѣ нерѣкотворенѣ и вѣчнѣ (2 Кор. 5 ; 1). “Знамъ че колкото врѣме живѣемъ въ тѣло-то отдавачамамы ся отъ Господа: за това имамы дързновение, и желаемъ по добръ да излѣземъ *отъ тѣло-то и да отидемъ къмъ Господа*” (2 Кор. 5 ; 6, 8), т. е. щомъ излѣземъ отъ тѣло-то ще отидемъ при Господа да ся наслаждавамамы вѣчно отъ присѣтствіе-то му. “Дѣ-то съмъ азъ,” казува Господь, “тамъ и слуга-та ми *ще бѣде*” Іоан. 12 ; 26 ; 14 ; 23.

(*) Тия послѣдни стихове доказувать (1) че души-тъ не ся маѣтъ около тѣлеса-та подиръ смъртъ-тъ, и (2) че тѣла митарства.